

Opłata ☐ A ☐ B ☐ Gabaryt ☐ Potwierdzenie odbioru ☐ Priorytetowa ☐

102000

KANCELARIA ADWOKACKA

ul. Kazimierza Wielkiego 82, 30-074 Kraków
adwokat

Andrzej Majsak

tel/fax 12/ 6382128; 600 411 991; e-mail: andrzej.majsak@adwokatura.pl

Kraków, dnia 13 czerwca 2016 r.

**Rzecznik Praw Obywatelskich
al. Solidarności 77
00-090 Warszawa**

Wnioskodawca: Polskie Stowarzyszenie Prezenterów Muzyki Dee Jay UNION
w Krakowie, ul. Bojki 1/61, 30-611 Kraków,
- reprezentowane przez adwokata Andrzeja Majsaka z Kancelarii
Adwokackiej przy ul. Kazimierza Wielkiego 82 w Krakowie

***Dotyczy:** naruszenia praw prezenterów muzyki w związku pobieraniem opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania w formacie cyfrowym utworów, artystycznych wykonania oraz fonogramów i wideogramów muzycznych na nośnik cyfrowy w celu ich odtwarzania.*

Działając w imieniu Polskiego Stowarzyszenia Prezenterów Muzyki DJ Union, z siedzibą w Krakowie, zarejestrowanego w KRS za nr 000036729 (dalej: „Stowarzyszenie”), **zwracam się z wnioskiem o podjęcie czynności** przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich, **z związku z problemem pobierania przez organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi** (dalej również jako: „OZZ”) **od prezenterów muzyki opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania w formacie cyfrowym utworów, artystycznych wykonania oraz fonogramów i wideogramów muzycznych na nośnik cyfrowy w celu ich odtwarzania.**

Wskazany powyżej sposób zwielokrotniania utworów, artystycznych wykonania oraz fonogramów i wideogramów dotyczy przede wszystkim zawodowej działalności prezenterów muzyki – DJ`ów, tj. środowiska, którego interesy reprezentuje Stowarzyszenie.

Z uwagi na współczesne uwarunkowania techniczne, odtwarzanie przez DJ`ów utworów, artystycznych wykonania oraz fonogramów i wideogramów w trakcie imprez w klubach muzycznych wiąże się z koniecznością ich wcześniejszego zwielokrotniania na nośnik cyfrowy. Innymi słowy, prezydent muzyki (DJ), pragnąc odtworzyć muzykę w trakcie imprezy w klubie muzycznym, niemal zawsze dokonuje nagrania materiału muzycznego z zakupionych nośników

(płyty, ewentualnie z plików komputerowych zakupionych w sieci Internet) na nośnik cyfrowy (np. płyta CD-R czy tzw. „pendrive”), celem umieszczenia tego nośnika w sprzęcie zainstalowanym w klubie muzycznym, względnie przegrania tak przygotowanego materiału do pamięci sprzętu zainstalowanego w klubie. **Jest to podyktowane względami technicznymi oraz funkcjonalnymi, albowiem realia pracy współczesnego prezentera muzyki, w tym przede wszystkim sprzęt, na jakim obecnie DJ`je pracują w klubach, wymagają wcześniejszego przegrania na nośnik cyfrowy,** przeważnie na dysk twardy komputera, materiału muzycznego odtwarzanego następnie w trakcie imprezy. Oczywiście teoretycznie możliwe jest odtwarzanie przez DJ`a w trakcie imprezy materiału muzycznego bezpośrednio z zakupionych płyt, jednak z uwagi na postęp techniczny i uwarunkowanie techniczne w klubach muzycznych taki sposób odtwarzania muzyki w praktyce odszedł do przeszłości.

Pomimo, iż zwielokrotnienie utworu (artystycznego wykonania, fonogramu czy wideogramu) na charakter tymczasowy, i z uwagi na wskazane powyżej uwarunkowania techniczne istniejące w klubach muzycznych (zwielokrotnienie jest niezbędnym etapem poprzedzającym odtworzenie muzyki) jest pozbawione samo w sobie samodzielnego gospodarczego znaczenia i służy jedynie odtworzeniu materiału w trakcie imprezy, organizacje zbiorowego zarządzania nie traktują takiego zwielokrotniania przez DJ`ów jako przypadku tzw. dozwolonego użytku, o którym mowa w art. 23<sup>1</sup> ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. Z 2016, Nr 666, dalej: „pr.aut.”) **DJ`om zaproponowane zostało w takim wypadku rozwiązanie w postaci tzw. DJ licencji, które zakłada zbiorczą umowę, w tym wypadku z ZAIKS, STOART i ZPAV, dotyczącą udzielania licencji z tytułu zwielokrotniania w formacie cyfrowym utworów, artystycznych wykonń oraz fonogramów i wideogramów muzycznych na nośnik cyfrowy w celu ich odtwarzania.**

Umowa taka, zawierana bezpośrednio z prezenterem muzyki (DJ`em), posiada szereg mankamentów dla licencjobiorcy, co sprawia, iż stanowi dla DJ`ów działających na rynku muzycznym częstokroć zbyt duże obciążenie finansowe. Umowa zawierana jest na okres roku kalendarzowego i co do zasady wiąże się z koniecznością uiszczenia znacznej, z punktu widzenia przeciętnej działalności DJ`a, opłaty licencyjnej, wynoszącej łącznie 2 000 zł + należny podatek VAT. Powoduje to, iż niezależnie od liczby imprez muzycznych w których uczestniczy DJ, opłata jaką musi uiścić jest znaczna, stanowiąc istotną barierę dla rozwoju jego działalności zawodowej. Dodatkowo, wykonujący działalność zawodową DJ`je niemal zawsze nie są płatnikami podatku VAT i nie mają możliwości jego odliczenia w wypadku zakupu DJ licencji, stąd też rzeczywisty koszt ponoszonej przez nich opłaty wynosi 2460 zł. Przewidziany w DJ licencji przypadek naliczenia niepełnej opłaty rocznej (§ 5 ust. 2) ma zastosowanie jedynie w wypadku zawarcia umowy w trakcie roku kalendarzowego i dotyczy w praktyce bardzo wąskiej grupy DJ`ów rozpoczynających działalność w trakcie roku kalendarzowego. DJ nie ma możliwości wykupienia DJ licencji na określony dzień czy miesiąc, w związku z tym prezenterzy, którzy np. planują jedynie działalność w początkowym okresie roku czy też dłuższą przerwę w trakcie roku kalendarzowego zmuszeni są do uiszczenia pełnej opłaty rocznej za DJ licencję, co przy panujących obecnie na rynku stawkach dla DJ`ów stawia pod znakiem zapytania opłacalność ich działalności zawodowej.

Dowód:

- wzór DJ licencji stosowany przez OZZ

Stowarzyszenie, usiłując zmienić istniejącą w tym zakresie praktykę, podejmowało szereg czynności z tym związanych. m.in. wystąpiło do Prezesa Urzędu Ochrony Praw Konkurencji i Konsumentów

wskazujące na podejrzenie zawarcia zakazanego przez prawo antymonopolowe porozumienia ograniczającego konkurencję, w szczególności z uwagi na konstrukcję zaproponowanej umowy i wysokość określonych w niej opłat. Prezes UOKiK nie wszczął postępowania w sprawie.

Dowód:

- korespondencja z Prezesem UOKiK

Stowarzyszenie wystąpiło również do działających na rynku organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi z propozycją zmiany sposobu pobierania opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania w formacie cyfrowym utworów, artystycznych wykonów oraz fonogramów i wideogramów muzycznych na nośnik cyfrowy w celu ich odtwarzania, poprzez zaniechanie stosowania wskazanej wyżej DJ licencji i wprowadzenie systemu pobierania opłat w tym przedmiocie od właścicieli klubów i dyskotek. Do chwili obecnej OZZ nie udzieliły odpowiedzi w tej sprawie.

Dowód:

- korespondencja skierowana do OZZ

Niezależnie od powyższego, **sprawa pobierania opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania w formacie cyfrowym utworów, artystycznych wykonów oraz fonogramów i wideogramów muzycznych na nośnik cyfrowy w celu ich odtwarzania** powinna zainteresować Rzecznika Praw Obywatelskich, jako podmiotu dysponującego stosownym instrumentarium w celu ochrony naruszonych praw i wolności.

W pierwszej kolejności należy rozważyć poruszaną w korespondencji ze wskazanymi powyżej instytucjami / organizacjami problematykę dozwolonego użytku, w kontekście żądania opłat licencyjnych za zwielokrotnienie utworu, które nie ma samo w sobie samodzielnego sensu gospodarczego, a którego dokonanie, jak już wyżej wspomniano, zdeterminowane jest wymogami technicznymi panującymi w klubach muzycznych.

W powyżej zarysowanym kontekście wskazać należy, iż narzucany przez wskazane na wstępie OZZ kształt umowy licencyjnej stawia pod znakiem zapytania zgodność takiego zachowania **z treścią art. 23¹ pr. aut.** Stosownie do jego treści *nie wymaga zezwolenia twórcy tymczasowe zwielokrotnienie, o charakterze przejściowym lub incydentalnym, niemające samodzielnego znaczenia gospodarczego, a stanowiące integralną i niezbędną część procesu technologicznego, którego celem jest wyłącznie umożliwienie:*

- 1) *przekazu utworu w systemie teleinformatycznym pomiędzy osobami trzecimi przez pośrednika lub*
- 2) *zgodnego z prawem korzystania z utworu.*

Uwarunkowania technologiczne, w jakich obecnie przyszło pracować DJ-om sprawiają, iż odtworzenie muzyki w klubach z reguły wymaga uprzedniego sporządzenia kopii utworu z oryginalnego, legalnie zakupionego nośnika, na inny nośnik lub bezpośrednio do sprzętu grającego. W sytuacji, gdy DJ posiada legalnie zakupione płyty winylowe lub CD z utworami, które zamierza odtworzyć, z przyczyn technicznych zmuszony jest do sporządzenia kopii utworu na nośniku

informatycznym. Przy założeniu, iż takie zwielokrotnienie ma charakter przejściowy (tylko w celu odegrania muzyki w trakcie imprezy), stanowiące integralną i niezbędną część procesu technologicznego (jest konieczne dla odtworzenia muzyki na określonym sprzęcie występującym w klubie muzycznym), którego celem jest wyłącznie umożliwienie zgodnego z prawem korzystania z utworu (a ma to miejsce w wypadku korzystania z legalnego egzemplarza utworu oraz uregulowania przez klub muzyczny opłaty licencyjnej za publiczne odtworzenie utworu, co w istocie ma miejsce z uwagi na związanie klubów muzycznych umowami z OZZ), zwielokrotnienie przez DJ mieści się w granicach dozwolonego użytku, o którym mowa w art. 23¹ pr. Aut.

Odnosząc się do tej kwestii, Prezes UOKiK wskazał, iż podana interpretacja art. 23¹ pr. aut. jest nieprawidłowa, albowiem przepis ten odnosi się do wyjątku na rzecz czasowego zwielokrotniania utworów w internecie (tzw. browning i caching), na co wskazują uwagi wprowadzające do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, której art. 5 ust. 1 jest implementowany do polskiego porządku prawnego przez wskazany na wstępie przepis pr. aut. Nadto, powołano się na stanowisko wyrażone w wyroku ETS z dnia 16 lipca 2009 w sprawie C-5/08, *Infopaq International A/S vs. Danske Dagblades Forening* wskazujące na możliwość zwielokrotniania w ramach dozwolonego użytku, o którym mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE, tylko w razie kumulatywnego spełnienia 5 przesłanek:

- 1) dana czynność ma charakter tymczasowy,
- 2) ma charakter przejściowy i dodatkowy,
- 3) stanowi integralną część procesu technologicznego,
- 4) jedynym celem procesu jest umożliwienie transmisji w sieci wśród osób trzecich lub legalne korzystanie z utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną, oraz
- 5) czynność ta nie ma odrębnego znaczenia ekonomicznego.

Powołano się również na motywy nr 62-64 w/w wyroku, gdzie wskazano, iż zapewnienie bezpieczeństwa prawnego podmiotom praw autorskich zakłada ponadto, by przechowywanie i usuwanie rezultatów zwielokrotniania nie było uzależnione od swobodnego uznania osoby przeprowadzającej dany proces, w przeciwnym bowiem wypadku nie byłoby gwarancji, że dana osoba faktycznie przystąpi do usuwania stworzonego rezultatu zwielokrotniania. W konsekwencji, zdaniem Prezesa UOKiK czynność tymczasowa w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE to czynność, której czas jej trwania ogranicza się do okresu, który jest niezbędny dla prawidłowego funkcjonowania rozpatrywanego procesu technologicznego, przy czym proces ten powinien być zautomatyzowany w taki sposób, by rezultaty tej czynności były usuwane automatycznie bez ingerencji człowieka. W konsekwencji Prezes UOKiK uznał, iż skoro zwielokrotnianie legalnie wprowadzonych do obrotu utworów (artystycznych wykonan, fonogramów, wideogramów) na nośnik cyfrowy, polegające na wgrywaniu utworów do urządzeń czy też zwielokrotniania utworów na przenośny dysk – są dokonywane przez DJ'ów, to są one dokonywane w sposób trwały, gdyż rezultaty tych zwielokrotnień nie są usuwane automatycznie, lecz zależy to od swobodnego uznania DJ'ów.

W ocenie wnioskodawcy przedstawiona powyżej interpretacja art. 23¹ ustawy o Prawie autorskim i prawach pokrewnych jest błędna, zaś właśnie stosowna interpretacja obowiązujących przepisów mogłaby doprowadzić do usunięcia stanu naruszenia praw prezenterów muzyki. Podnoszone w doktrynie odniesienie normy art. 23¹ pr. Aut. Jedynie do wyjątku na rzecz czasowego zwielokrotniania utworów w internecie (tzw. browning i caching) nie pozostaje obecnie aktualne.

Dokonany w ostatnim czasie postęp techniczny odnoszący się do realiów odtwarzania muzyki w klubach muzycznych sprawia, iż kwestia konieczności zwielokrotniania legalnie wprowadzonych do obrotu utworów i innych przedmiotów podlegających ochronie w celu ich odtworzenia, w istocie nie istniejąca w momencie uchwalania dyrektywy 2001/29/WE, winna wpłynąć na uaktualnienie wykładni normy art. 23¹ pr. aut. Cyt. przepis nie przewiduje literalnie w swej treści, iż odnosi się jedynie do zwielokrotniania utworów w Internecie, oraz że tymczasowość zwielokrotnienia musi wiązać się ze zautomatyzowaniem w taki sposób, by rezultaty tej czynności były usuwane automatycznie bez ingerencji człowieka. To, iż problem konieczności zwielokrotniania utworów ze względu na uwarunkowania techniczne został zauważony zapewne po raz pierwszy przy analizie autorskoprawnych aspektów funkcjonowania sieci Internet nie oznacza, iż problem analogicznego rodzaju nie mógł powstać później w odniesieniu do innych stanów faktycznych. Problem zwielokrotniania w odniesieniu sieci Internet, jak i odtworzeń muzyki w klubach jest analogiczny: zwielokrotnianie to jest uwarunkowane wymogami technicznymi. Należy również wskazać, iż w wypadku zwielokrotnia przez DJ`a legalnie wprowadzonych do obrotu utworów, polegającego na wgrywaniu utworów do urządzeń, czy też zwielokrotniania ich na przenośny dysk w celu ich odtworzenia na sprzęcie zainstalowanym w klubie (co jest zarazem warunkiem w zasadzie *sine qua non* odtworzenia muzyki w klubie), zachodzą wszystkie przesłanki określone w art. 23¹ pr. aut. czy też art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE: dana czynność ma charakter tymczasowy (zwielokrotnienie w celu odtworzenia muzyki w klubie), ma charakter przejściowy i dodatkowy, stanowi integralną część procesu technologicznego (czyli odtworzenia muzyki na sprzęcie istniejącym w klubie), a jedynym celem procesu jest legalne korzystanie z utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną oraz czynność ta nie ma odrębnego znaczenia ekonomicznego (wynagrodzenie DJ`a nie jest uzależnione od tego, czy muzyka odtworzona na imprezie pochodzi z oryginalnej płyty czy też urządzenia magazynującego dane). Odnosząc się do kwestii „tymczasowości” czynności zwielokrotniania, w kontekście automatycznego usuwania zwielokrotnień zauważyć należy, iż przesłanka automatyczności nie należy do ustawowych przesłanek dozwolonego użytku, o którym mowa w art. 23¹ pr. aut. Prezenteryzy muzyki nie powinni być dyskryminowani tylko z tego powodu, iż rezultaty zwielokrotnień nie usuwają się automatycznie, lecz konieczne jest ich usunięcie po odegraniu. Tym bardziej, iż w odniesieniu do innej grupy podmiotów, o czym szczegółowo poniżej, ustawodawca przewidując możliwość skorzystania z instytucji dozwolonego użytku reguluje sposób korzystania z tej instytucji określając termin, w którym nagranie powinno zostać usunięte (w tym wypadku utrwalenie – zob. art. 23² ust. 2 pr. aut.). W konsekwencji, stosowna interpretacja normy art. 23¹ pr. aut. winna prowadzić do wniosku, iż jej hipotezą nie są objęte takie stany faktyczne, w których nie nastąpiło usunięcie zwielokrotnień niezwłocznie po zakończeniu procesu (wydarzenia), który determinowało konieczność zwielokrotnienia. W wypadku więc, gdyby kopie utworów nie zostały usunięte, taki wypadek kwalifikowałby się jako wykraczający poza zakres dozwolonego użytku.

Stowarzyszenie, tak jak i jego członkowie nie dysponują stosownym instrumentarium prawnym mogącym w praktyce spowodować zmianę interpretacji art. 23¹ pr. aut. stosowanej przez OZZ. **Rzecznik Praw Obywatelskich jest podmiotem, w zakresie którego kompetencji leży m.in. zwracanie się z wystawieniami do organów czy też instytucji, jak też np. występowanie do Sądu Najwyższego z pytaniem prawnym. Z przyczyn oczywistych uzyskanie wykładni SN normy 23¹ pr. aut. Jest co najmniej obiektywnie utrudnione** – w praktyce wiązałoby się z koniecznością prowadzenia przez prezentera muzyki długotrwałego i kosztownego cywilnego postępowania sądowego, dodatkowo z narażeniem takiej osoby na skierowanie przeciwko niej postępowania karnego związanego z zarzutem naruszenia praw autorskich, co jest zagrożeniem realnym, z uwagi

na kierowane przez OZZ do organów ścigania częste wnioski o przeprowadzanie kontroli w klubach muzycznych, w trakcie których weryfikowane jest, czy DJ odtwarzający muzykę z nośnika posiada wspomnianą powyżej tzw. DJ licencję.

Niezależnie od powyższego wnioskodawca zauważa, iż przy założeniu, iż art. 23¹ pr. aut. nie obejmuje przypadków tymczasowego zwielokrotnienia przez prezentera muzyki utworów na nośnik cyfrowy w celu ich odtworzenia w klubie muzycznym, obowiązujący porządek prawny w sposób dyskryminujący traktuje reprezentowaną przez wnioskodawcę grupę zawodową.

Wprowadzony do porządku prawnego art. 23² pr. aut. przewiduje możliwość utrwalania utworów przez organizacje radiowe i telewizyjne przy pomocy własnych środków na potrzeby własnych nadaw. Przepis ten (poprzednio oznaczony jako art. 22, przeniesiony głównie w celach porządkujących do przepisów o dozwolonym użytku na mocy ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy o grach hazardowych), stanowi implementację art. 5 ust. 2 lit. d dyrektywy 2001/29/WE. Uzasadnieniem tej normy są także uwarunkowania techniczne istniejące przy nadawaniu materiałów przez organizacje radiowe i telewizyjne. Ustawodawca, dopuszczając utrwalanie zdeterminowane wymogami technicznymi, dopuszcza je w ramach dozwolonego użytku, nakazując jedynie ich zniszczenie w odpowiednim terminie (art. 23² ust. 2 pr. aut.) W konsekwencji, normy prawne, w zakresie jakim pomijają możliwość dokonania przez prezentera muzyki zdeterminowanego względami technicznymi zwielokrotnienia w celu odegrania muzyki w klubie muzycznym, są sprzeczne z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 Konstytucji) oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2). Skoro bowiem zwielokrotnienie, o którym mowa, jest zdeterminowane względami technicznymi, ma charakter przejściowy i nie ma samodzielnego gospodarczego znaczenia, zaś kierując się tymi samymi względami ustawodawca dopuszcza na rzecz tylko niektórych podmiotów dozwolony użytek jako wyjątek od zasady, nieobjęcie z tych samych względów grupy znajdującej się w analogicznej sytuacji analogicznym wyjątkiem trudne jest do pogodzenia z zasadą równego traktowania. **Sygnalizując w/w problem wnioskodawca zauważa, iż Rzecznik Praw Obywatelskich dysponuje prawem wystąpienia o zbadanie konstytucyjności norm prawnych rangi ustawowej z Konstytucją RP przez Trybunał Konstytucyjny.**

Niezależnie od powyższego wnioskodawca również zauważa, żądanie przez OZZ opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania utworów winno zostać rozważone w kontekście regulacji ustawy o Prawie autorskim i prawach pokrewnych dotyczącej pobierania od producentów i importerów czystych nośników służących do utrwalania, w zakresie własnego użytku osobistego, utworów lub przedmiotów praw pokrewnych opłat na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania działających na rzecz twórców, artystów wykonawców oraz producentów fonogramów i wideogramów (art. 20 pr. aut.). Przepis ten przewiduje, iż producenci i importerzy magnetofonów, magnetowidów i innych podobnych urządzeń, kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych a także czystych nośników służących do utrwalania, w zakresie własnego użytku osobistego, utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, są obowiązani do uiszczania OZZ opłat w wysokości nieprzekraczającej 3% kwoty należnej z tytułu sprzedaży tych urządzeń i nośników (art. 20 ust. 1 Pr. Aut). Z kolei przepisy ust. 2-4 art. 20 Pr. Aut. oraz rozporządzenie wykonawcze do ustawy regulują szczegółowo sposób podbierania oraz podziału kwot z tytułu opłat przewidzianych w tym przepisie. Wskazać przy tym należy, iż przepis art. 20 Pr. aut. przewiduje zbiorcze rozwiązanie dotyczące pobierania opłat z tytułu zwielokrotniania utworów na własny

użytek. W tym kontekście żądanie przez wskazane na wstępie OZZ dodatkowych opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania na własny użytek, w ramach działalności prowadzonej przez DJ-ów, nie znajduje podstaw prawnych, stanowiąc przykład narzucania przez OZZ opłat licencyjnych, które są już pobierane z tytułu tego rodzaju eksploatacji utworu, na mocy regulacji art. 20 Pr. Aut.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę o podjęcie przez Rzecznika Praw Obywatelskich stosownych czynności przy wykorzystaniu przysługujących uprawnień w celu usunięcia naruszenia praw grupy zawodowej prezenterów muzyki (DJ-ów) w związku z żądaniem przez OZZ opłat licencyjnych z tytułu zwielokrotniania w formacie cyfrowym utworów, artystycznych wykonań oraz fonogramów i wideogramów muzycznych na nośnik cyfrowy w celu ich odtwarzania.

Za Stowarzyszenie – pełnomocnik

ADWOKAT
Andrzej Majzak

Załączniki:

- wzór tzw. DJ licencji
- korespondencja wnioskodawcy z Prezesem UOKiK
- wystąpienie wnioskodawcy do OZZ